

ปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือ
บ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
Knowledge Management Factors Affecting the Performance of Handmade
Cotton Production Group, Donluang Village, Maerang Sub-District,
Pasang District, Lamphun Province.

ดรรารัตน์ ธาตุรักษ์^{1*} วรายุทธ คำก้อน²
Dararat Thatrak¹ Warayoot kamkon²

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม และกลุ่มตัวอย่างคือ สมาชิกผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง จำนวน 268 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา ประกอบด้วย ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐานคือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของ กลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ได้แก่ ปัจจัยด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านการบริหารจัดการ ด้านเอกลักษณ์ ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ด้านการตลาด และด้านวัฒนธรรมองค์กร โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง

คำสำคัญ : การจัดการความรู้, ผลการดำเนินงาน, ผ้าฝ้ายทอมือ

Abstract

The objective of this research was to study knowledge management factors affecting the performance of Donluang Village Handmade cottons production group. The research tool was questionnaire and the sampling group were 268 manufacturer members Hand-woven cotton in Donluang Village. Data analysis was conducted by using descriptive statistics, include of frequency, percentage, mean and standard deviation. Statistics for hypothesis testing was multiple regression analysis statistics. The research found that knowledge management factors was effecting the performance of Donluang Village Handmade cottons production groups, include of local wisdom factor, management, uniqueness, relationship with the community, marketing, and corporate

---

^{1*} อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง
Lecturer of Business Administration and Liberal Arts Faculty, Rajamangala University of Technology Lanna,
Lampang

² นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง
Student of Business Administration and Liberal Arts Faculty, Rajamangala University of Technology Lanna,
Lampang

culture. There was a positive correlation to the performance of Donluang Village Handmade cottons production group.

Keywords : Knowledge Management, Performance, Handmade Cottons

บทนำ

ปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอยู่ตลอดเวลา องค์กรทางธุรกิจจึงต้องหันมาให้ความสนใจในการปรับตัวขององค์กรเอง เพื่อให้มีความอยู่รอด (Zhang, 2006) การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการอยู่รอดของครอบครัวและชุมชน ซึ่งในอดีตเคยดำรงชีวิตแบบเรียบง่าย ยึดอาชีพทางด้านเกษตรเพียงอย่างเดียว และใช้ความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นสืบทอดกันมาผลิตสินค้าขึ้นเพื่อการบริโภคในครัวเรือน กลายมาเป็นการรวมตัวกันเพื่อผลิตและจัดจำหน่ายให้กับบุคคลภายนอก เกิดขึ้นมากมายหลายชุมชน (มานพ ชุ่มอุ่น, 2553) เศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge-based Economy) จึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการใช้ความรู้ขับเคลื่อนเศรษฐกิจกันมากขึ้น (OECD Study, 1996) สิทธิทรัพย์สินทางปัญญา ถือเป็นทุนทางปัญญา ที่สร้างคุณค่าและการบรรลุความได้เปรียบทางการแข่งขัน (Omerzel and Antoncic, 2008) การนำแนวคิดการจัดการความรู้ (Knowledge Management) มาเป็นกระบวนการดำเนินงานสามารถสนับสนุนให้องค์กรธุรกิจหรือชุมชนประสบผลสำเร็จในการดำเนินงาน (บุญอนันต์ พิณภัทรชัย, 2552) โดยองค์กรใช้การจัดการความรู้มาเป็นกระบวนการ ดำเนินการพัฒนาความรู้หรือภูมิปัญญา มีการถ่ายทอดความรู้ การสร้างและการแสวงหาความรู้ การบริหารจัดการและก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงด้านข่าวสารข้อมูล จะเป็นชุมชนที่มีศักยภาพและธุรกิจของชุมชนเกิดความเข้มแข็ง

กลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตั้งอยู่ในตำบลแม่แรง ในเขตอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน เป็นตำบลที่มีความโดดเด่นในผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายทอมือ เป็นหัตถกรรมที่สืบทอดกันมานาน ถือเป็นแหล่งผลิตผ้าฝ้ายทอมือรายใหญ่ที่สำคัญของอำเภอป่าซาง และเป็นที่ยู้งักของประชาชนทั่วไปมากที่สุดแห่งหนึ่งคือ เมื่อมีการกล่าวถึงผ้าฝ้ายทอมือ ประชาชนส่วนใหญ่จะรู้จักและนึกถึงผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง (โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้ภูมิปัญญาล้านนาเชิงหัตถกรรม คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, www.handicrafttourism.com) จะเห็นได้ว่ากลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง มีผลการดำเนินงานที่ถือว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง คือสามารถสร้างการรับรู้แก่บุคคลโดยทั่วไปในด้านของหัตถกรรมผ้าฝ้ายทอมือที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและมีความโดดเด่นตามที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่เป็นข้อสงสัยว่ากลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวงต้องมีการดำเนินการเกี่ยวกับการขับเคลื่อนความรู้ของกลุ่มที่มีอยู่ในลักษณะของความรู้ที่เป็นทุนทางปัญญาท้องถิ่น โดยมีการจัดการความรู้ไปสู่การดำเนินงานด้านต่าง ๆ ซึ่งถือได้ว่าเป็นแนวคิดของการบริหารจัดการองค์การที่ได้รับความสนใจและมีการนำไปใช้เป็นจำนวนมาก (กัลยารัตน์ ธีระธนชัยกุล, 2557) ดังเช่น Toften และ Olsen (2003) ได้กล่าวว่า การดำเนินการจัดการความรู้ที่มีประสิทธิภาพจะช่วยเพิ่มคุณค่าต่อผลการดำเนินงานขององค์กรในภาพรวมทั้งหมด และสามารถบรรลุความมีประสิทธิภาพและความสามารถทางการแข่งขัน (Hlupic et al., 2002) จากการทบทวนวรรณกรรมพบงานวิจัยของ Bykusenge, Munene และ Orobia (2016) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการความรู้และผลการดำเนินงานขององค์กร พบว่าทรัพยากรที่เป็นความรู้ขององค์กรสามารถทำให้เกิดผลการดำเนินงานในลักษณะ

เกิดผลิตภัณฑ์ใหม่ กระบวนการใหม่และตลาดใหม่ เช่นเดียวกันกับ Ha, Lo และ Wang (2015) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้และผลการดำเนินงานของธุรกิจพบความสัมพันธ์เชิงบวกของการจัดการความรู้ต่อผลการดำเนินงานขององค์กร

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดเกี่ยวกับความรู้ที่เป็นทุนทางปัญญาของผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ว่าควรนำเอาความรู้ที่มีอยู่ให้สามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจของชุมชนให้เกิดความเข้มแข็งขึ้นได้ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยการจัดการความรู้ที่จะนำไปสู่ผลการดำเนินงานที่สำเร็จของผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัย สามารถทราบปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานได้อย่างชัดเจนและนำมาเป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้กับกลุ่มธุรกิจชุมชนอื่น ๆ ให้สามารถพัฒนาการทำงานของตนเองจากการใช้ความรู้ที่มีอยู่ให้เกิดการพัฒนาไปสู่ความสามารถทางการแข่งขันได้ในเศรษฐกิจในยุคปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การจัดการความรู้ (Knowledge Management) เป็นกระบวนการของการสร้างและการใช้ความรู้เพื่อยกระดับผลการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งการจัดการความรู้จะช่วยให้องค์กรมีเครื่องมือที่จะทำให้องค์กรอยู่รอด เจริญเติบโตและมีความสามารถในการรักษาความได้เปรียบทางการแข่งขัน (Landoli and Zollo, 2007; Omerze and Antoncic, 2008) องค์กรสามารถพัฒนาทุนทางสังคมโดยการใช้ความรู้ที่มีอยู่จากความสัมพันธ์เพื่อการบรรลุความสำเร็จได้มากขึ้น (Desouza and Awazu, 2006) เป็นการรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กร ซึ่งความรู้ที่นั้นอาจจะกระจายอยู่ในตัวบุคคลหรืออยู่ในเอกสาร การนำความรู้ที่นั้นมาพัฒนาให้เป็นระบบ ที่จะทำให้ทุกคนในองค์กร เข้าถึงความรู้ พัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ ที่จะส่งผลให้เกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพ นำมาซึ่งความสามารถทางการแข่งขัน การจัดการความรู้ เป็นกิจกรรมของการประยุกต์ใช้ความรู้จากประสบการณ์ที่หลากหลายเพื่อให้เกิดการตัดสินใจในการปรับปรุงการดำเนินงานในองค์กรให้เกิดประสิทธิภาพ (Jennex, 2007)

ภูมิปัญญาของชุมชน (Local Wisdom)

ภูมิปัญญาชุมชน เป็นความรู้ที่เกิดจากคนในชุมชนได้มีการสั่งสมประสบการณ์ที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ เป็นความรู้พื้นฐานที่ได้รับจากการใช้ชีวิตอยู่อย่างสมดุลกับธรรมชาติ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมในชุมชน ซึ่งเป็นที่สะสมความรู้และเกิดการถ่ายทอดความรู้ที่เกิดจากทักษะ ความเชื่อ และพฤติกรรม ประสบการณ์จริงในการดำเนินชีวิตของบุคคลแต่ละท้องถิ่น ผ่านการสังเกต ติดตาม ทดลองปฏิบัติ จนเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ที่สามารถปรับใช้กับการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม (ธนากร สังเขป, 2552) ภูมิปัญญาสามารถเป็นได้ทั้งรูปธรรม เช่น เทคโนโลยี การทำมาหากิน การเกษตร ศิลปะ หัตถกรรม หรือเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ และภูมิปัญญาที่เป็นนามธรรม เช่น โลกทัศน์ ความคิด ความเชื่อ หรือปรัชญาในการดำเนินชีวิต ลักษณะที่สำคัญ จะมาจากประสบการณ์

หรือความจริงที่ได้จากการดำเนินชีวิต มีลักษณะเป็นพลวัต (Dynamics) คือ เปลี่ยนแปลงได้ตามยุคสมัย และมีพัฒนาการอยู่ตลอดเวลา มีวัฒนธรรมเป็นพื้นฐาน และมีลักษณะเฉพาะหรือเอกลักษณ์ในตัวเอง เป็นภูมิปัญญาที่ สัมผัส สืบสาน อยู่ในวัฒนธรรมในชุมชน เป็นภูมิปัญญาที่บ่งบอกถึงองค์ความรู้ นั้นหมายถึง องค์ความรู้ ความเชื่อ ความสามารถ ของคนในชุมชนที่ได้จากการสั่งสมประสบการณ์และการเรียนรู้มาเป็นระยะเวลายาวนาน มีการถ่ายทอดสืบต่อกันมา ถือเป็นความรู้ที่สั่งสม มีคุณค่าต่อวิถีชุมชนท้องถิ่น ให้อยู่ในสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ได้อย่างสมดุล สามารถทำให้เกิดประโยชน์เป็นอย่างมากต่อการวางแผนพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนและมั่นคง เนื่องจากภูมิปัญญาเป็นจุดเริ่มต้นของการประกอบอาชีพ และเป็นพื้นฐานของการพัฒนา ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาที่นำไปสู่การพึ่งพาตนเอง การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ตลอดจน การพัฒนาที่เกิดจากบูรณาการองค์ความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาเดิมกับความรู้ที่เป็นสากล เพื่อให้เกิดเป็นความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาใหม่นำมาซึ่งการพัฒนาการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จได้ในยุคปัจจุบัน (สำนักพัฒนาเกษตรกร กรมส่งเสริมการเกษตร, 2553)

จากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยในอดีต ซึ่งเก็จากกาญจน์ จันทนะภักดิ์ และ สมุนต์ สกลไชย (2557) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกลุ่มสตรีและความเป็นไปได้ในการพัฒนาสตรี เทศบาลเมืองหนองสำโรง จังหวัดอุดรธานี พบปัจจัยด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มสตรี ส่วนอภิชาติ ใจอารีย์ (2557) ได้ทำการศึกษาการจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นการแปรรูปหน่อไม้ ของชุมชนบ้านพุเตย จังหวัดกาญจนบุรี พบองค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นของการแปรรูปหน่อไม้เป็นภูมิปัญญาแบบดั้งเดิม เป็นองค์ความรู้ประจำท้องถิ่นของการแปรรูปหน่อไม้ที่ผ่านการเรียนรู้และถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งถือเป็นวิถีชุมชนที่ปฏิบัติสืบทอดกันมา ขณะเดียวกัน กนกพร ฉิมพลี (2555) ได้ศึกษารูปแบบการจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นของหัตถกรรมเครื่องจักสานวิสาหกิจชุมชน จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นความรู้และประสบการณ์ที่ได้มีการถ่ายทอดเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมสืบทอดกันมาสู่ลูกหลาน ทำให้การจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านหัตถกรรมเครื่องจักสานประสบความสำเร็จ ดังนั้น จึงนำมาซึ่งการตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาของผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวงส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินงานได้

การจัดการ (Management)

การจัดการ เป็นกระบวนการดำเนินงานให้เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายขององค์การโดยอาศัยบุคลากรและทรัพยากรทางการบริหาร โดยเป็นการดำเนินงานด้วยความร่วมมือกันของกลุ่มที่มีการสื่อสารที่ดีต่อกัน มีการประสานทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ ผ่านการวางแผน การจัดองค์การ การสั่งการ และการควบคุมงาน มีการจัดสภาพแวดล้อมให้บุคลากรทำงานอย่างเหมาะสมและบุคลากรมีการประสานงานกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (เนตร์พัฒนา ยาวีราช, 2550) การจัดการเป็นระบบการทำงานที่มีกระบวนการนำทรัพยากรทางการบริหารทั้งวัตถุและคนมาดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์การให้เกิดความมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การจัดการเป็นศิลปะในการใช้คนทำงานให้เกิดความมีประสิทธิภาพและความมีประสิทธิภาพ ที่อาศัยทรัพยากรมนุษย์ เงินทุน วัสดุ อุปกรณ์ มาเป็นปัจจัยที่อำนวยความสะดวกต่อการดำเนินงานในองค์กร (บุญทวรรณ วิงวอน, 2550) ส่วน สาคร สุขศรีวงศ์ (2551) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการว่า เป็นการดำเนินงานผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ทางการจัดการและหน้าที่หลัก 4 ด้านคือ การวางแผน การจัดองค์การ การชี้นำและการควบคุม ให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์กร

จากการทบทวนวรรณกรรมพบบงานวิจัยของ นิภาภรณ์ จงวุฒิเวศย์, รังสรรค์ สิงห์เลิศ และสมสงวน ปัสสาโก (2553) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจชุมชน ในอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พบปัจจัยทางด้านการจัดการส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงาน ส่วน อริญชยา อุดลย์เดช และพรรณนา ไวกกุล (2555) ได้ศึกษาความสำเร็จของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มเพาะเห็ดบ้านช่องโค้งเรือง ตำบลรังกาใหญ่ อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา พบการบริหารจัดการกลุ่ม เป็นหนึ่งปัจจัยที่ทำให้วิสาหกิจชุมชนเพาะเห็ดบ้านช่องโค้งเรือง ประสบความสำเร็จ ขณะเดียวกัน ธนพร มั่นขจรพงษ์ และศานิต เก้าเอี้ยน (2555) ได้ศึกษาการประเมินการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน กลุ่มเฟอร์นิเจอร์ไม้บ้านดอนชาติ มีผลการดำเนินงานอยู่ในระดับสูงมาก เพราะทางกลุ่มมีการบริหารจัดการกลุ่ม ทั้งทางด้านสภาพแวดล้อมของการจัดตั้งกลุ่ม ทักษะ ความรู้ในการผลิต และการจัดทำบัญชีรายรับรายจ่าย เป็นต้น ดังนั้น จึงนำมาสู่การตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านการจัดการของผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินงานได้

ด้านเอกลักษณ์ (Uniqueness)

เอกลักษณ์ หมายถึง ความสำเร็จ ตามจุดเน้น และจุดเด่นที่สะท้อนให้เห็นเป็นลักษณะโดดเด่นเป็นหนึ่งของชุมชน คุณค่าของสิ่งที่ควรอนุรักษ์เกิดจากความมีเอกลักษณ์ (Uniqueness) โดยปกติตามธรรมชาติของคน จะมีการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อความอยู่รอดและจะทำให้การดำรงชีวิตมีคุณภาพ การศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มและกระบวนการของกลุ่ม จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของคนในท้องถิ่นหรือชุมชน ที่สามารถทำให้เกิดการพัฒนาสิ่งที่จะถือได้ว่าเป็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับตนเองหรือกลุ่มคนในชุมชนนั้น ซึ่งการพัฒนาทางด้านต่าง ๆ จะมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีคุณค่า เกิดการสร้างมรดกทางสังคมที่ตีงาม การรวมกลุ่มดำเนินงานร่วมกันของคนในชุมชนจะมีการแสดงพฤติกรรมออกมาทางความคิด ประสบการณ์ที่มีความแตกต่างกัน เมื่อคนมารวมกลุ่มกันก็จะเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ จึงเกิดเป็น เอกลักษณ์ที่สำคัญของชุมชนขึ้น (โกวิทย์ พวงงาม, 2553)

จากการทบทวนวรรณกรรม พบบงานวิจัยของ ชมภาวี ชมพู่รัตน์ (2549) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความเข้มแข็งของกลุ่มอาชีพในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า กลุ่มจะดำเนินงานอยู่ได้ กลุ่มมีการสร้างเอกลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่ม กระบวนการทางสังคมและกระบวนการจัดการ ที่มีการพัฒนาภูมิปัญญาให้มีศักยภาพ นำมาซึ่งการประสบความสำเร็จในการทำงาน จึงนำมาซึ่งการตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านเอกลักษณ์ของผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินงานได้

ความสัมพันธ์กับชุมชน (Community Relations)

ความสัมพันธ์กับชุมชน เป็นลักษณะของการเข้าร่วมกันทำกิจกรรมในกลุ่มต่าง ๆ จะทำให้บุคคลผู้เข้ามาเป็นสมาชิก ได้มีประสบการณ์ทางด้านสังคม ได้เรียนรู้ พบปะผู้คน รู้จักปรับตัวเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเองและสามารถสร้างประโยชน์ให้เกิดแก่ชุมชนได้ โดยเฉพาะกลุ่มอาชีพ เป็นการรวมกลุ่มเพื่อส่งเสริมให้เกิดรายได้ที่เพิ่มขึ้น และยังเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน การส่งเสริมการรวมกลุ่มซึ่งเป็นพื้นฐานของการเสริมสร้างกลุ่มและเครือข่ายไว้ โดยจะมีการจัดตั้งกลุ่ม มีการค้นหาตัวผู้นำ การหาความต้องการของแต่ละบุคคลเพื่อ

นำมากำหนดความต้องการของกลุ่ม การเข้าร่วมกลุ่มด้วยความสมัครใจ จะทำให้เกิดความซื่อสัตย์และความภักดีต่อกลุ่ม การมีสิ่งแวดล้อมที่คล้ายคลึงกัน จะมีความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันทำให้สามารถดำเนินงานร่วมกันได้ง่ายและเกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จะก่อให้เกิดความสามัคคี ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ จนทำให้งานประสบความสำเร็จ

จากการทบทวนวรรณกรรม พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องคือ ฌ็อง อมรภิญโญ (2556) ศึกษารูปแบบการประสบความสำเร็จที่ยั่งยืนของผู้ประกอบการรายย่อย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ประเทศไทย พบว่าผู้ประกอบการรายย่อยในชุมชนควรมีการรวมตัวกันเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน มีการพึ่งพากันในชุมชน แลกเปลี่ยน เรียนรู้และแก้ปัญหาาร่วมกัน ก่อให้เกิดการรวมตัวกันทางด้านเศรษฐกิจในชุมชน (Galindo, 2002) สอดคล้องกับงานวิจัย ของ Nhandumbo (2001) ที่พบการมีความสัมพันธ์ที่ดีจากคนในชุมชนจะทำให้เกิดรูปแบบการจัดการ ที่เหมาะสมในการดำเนินธุรกิจในระยะยาวนำมาซึ่งความสำเร็จในการดำเนินงาน ภาวะผูกพันทางสังคม และการเชื่อมโยงกันของสมาชิกในกลุ่ม เป็นทุนทางสังคม (Lin, 2001) ที่ประกอบด้วยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม มีความใกล้ชิดกันและเห็นพ้องต้องกัน เกิดการแลกเปลี่ยนทรัพยากร ทำให้เกิดผลกระทบในเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการ ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจ ผู้นำ ความสัมพันธ์ทางเครือข่ายทางสังคม ทำให้เกิดบรรยากาศของการทำงานบนพื้นฐานของความไว้วางใจ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และการปรับปรุงผลการดำเนินงาน สามารถทำให้เกิดการลงทุนและการประสบความสำเร็จของผลการดำเนินงาน (Fafchamps and Minten, 2002) นำมาซึ่งการตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านความสัมพันธ์กับชุมชนของผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินงานได้

การตลาด (Marketing)

การตลาดคือ กระบวนการทางสังคม ในสิ่งที่ทำให้บุคคลและกลุ่มของบุคคลได้รับในสิ่งที่จำเป็นและมีความต้องการ โดยการพึ่งพาอาศัยการสร้างสรรค์ การแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ และสิ่งที่มีคุณค่ากับบุคคลอื่น และการส่งมอบความพึงพอใจให้กับลูกค้าโดยทำให้ได้รับผลกำไร เพื่อการดึงดูดลูกค้าใหม่ ในการที่จะให้คุณค่าที่เหนือกว่าคู่แข่ง และการรักษาลูกค้าปัจจุบัน ด้วยการส่งมอบความพึงพอใจให้กับลูกค้า (Kotler and Armstrong, 2004)

จากการทบทวนวรรณกรรมพบการศึกษาของ สุภาภรณ์ ฤกษ์จันทร์ (2557) ได้ศึกษากลยุทธ์การตลาดที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานธุรกิจของผู้ประกอบการ พบปัจจัยทางการตลาดส่งผลต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจ ในด้านการตั้งราคาที่เหมาะสม ทำให้ผู้บริโภคเกิดความรู้สึกคุ้มค่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ เรียงตามลำดับ ได้แก่ ปัจจัยด้านราคา ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านการส่งเสริมการตลาด การตลาดจึงมีความสำคัญต่อการบริหารองค์กรธุรกิจ ในด้านต่างๆ คือ เป็นสิ่งที่ผู้ถือหุ้น ผู้ประกอบการ และผู้บริหารขององค์กร จะต้องพิจารณาเป็นเบื้องต้น ก่อนการลงทุนในธุรกิจหรืออุตสาหกรรมใดๆ เพราะหากไม่มีตลาดที่ตีมารองรับได้อย่างเหมาะสมเพียงธุรกิจหรืออุตสาหกรรมนั้นๆ ย่อมไม่สามารถดำเนินการได้อย่างยั่งยืน เป็นเครื่องมือในการพิจารณาความเป็นไปได้ของแผนงานทางธุรกิจในแต่ละโครงการ เป็นเครื่องมือในการดำเนินธุรกิจ เพื่อให้เกิดผลกำไร หรือผลตอบแทนที่คุ้มค่าต่อการลงทุนขององค์กร และผู้ถือหุ้น

ตลอดจน เป็นเครื่องมือในการสร้างภาพลักษณ์อันดีแก่สินค้าหรือบริการขององค์กร ให้เป็นที่ยอมรับของสังคม นำมาซึ่งการตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 5 ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านการตลาดของผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินงานได้

วัฒนธรรมองค์กร (Organizational Culture)

วัฒนธรรมองค์กร (Organizational Culture) วัฒนธรรมเป็นชนบธรรมเนียมประเพณีที่มีการปฏิบัติสืบต่อกันมาภายในกลุ่มชน จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการแบ่งปัน เรียนรู้และการสร้างความรู้ ที่มีลักษณะเป็น ค่านิยม ความเชื่อ บรรทัดฐานและสัญลักษณ์ (Price Waterhouse Change Integration Team, 1996) เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการใช้ความรู้ร่วมกันในองค์กร (Gruber, 2000) เป็นปัจจัยที่องค์กรต้องทำการจัดการเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของการดำเนินงาน (Wong, 2005) วัฒนธรรมองค์กรเป็นเอกลักษณ์ที่แสดงออกถึงความเป็นตัวตนขององค์กร เพื่อนำพาองค์กรไปสู่เป้าหมาย ซึ่งองค์กรในปัจจุบันควรให้ความสำคัญต่อกระบวนการหล่อหลอมให้พนักงานทุกคนเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร โดยยึดหลักการนำวัฒนธรรมองค์กร มาเป็นแรงขับเคลื่อน จึงเป็นความรับผิดชอบโดยตรงของผู้นำที่ต้องมีให้องค์กรหยุดชะงักอยู่กับวัฒนธรรมเดิม วัฒนธรรมองค์กร จึงเป็นแนวทางที่ได้ยึดถือปฏิบัติกันในองค์กร (พรรัตน์ รัตนศิริวงศ์, 2551) เช่น การได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารระดับสูงในการเป็นแบบอย่างที่ดี การสร้างบรรยากาศที่ทำให้บุคลากรกล้าคิดกล้าทำ เปิดเผยต่อกัน มีการทำงานเป็นทีม และทำให้เกิดการแลกเปลี่ยน การเรียนรู้ของบุคลากรเป็นส่วนหนึ่งของระบบการประเมินผลและพัฒนาบุคลากรจึงเป็นปัจจัยที่สามารถจัดการความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือเป็นปัจจัยที่สามารถช่วยให้การจัดการความรู้ดำเนินไปได้เป็นอย่างดี (บุญดี บุญญาภิจ, 2548)

จากการทบทวนวรรณกรรมพบบางงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คือ ฉัตรภา โปธิ์พุ่ม (2557) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารงานขององค์กร พบว่า วัฒนธรรมองค์กร ก็ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลทางบวกต่อการบริหารงานขององค์กร ในขณะที่ สุดารัตน์ โยธาบริบาล (2554) ได้ทำการศึกษาวัฒนธรรมองค์กรกับผลสัมฤทธิ์การดำเนินงาน พบว่า วัฒนธรรมองค์กรส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงาน จึงนำไปสู่การตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 6 ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านวัฒนธรรมองค์กรของผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินงานได้

ผลการดำเนินงาน (Performance)

ผลการดำเนินงาน เป็นการใช้ความรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผูกพันอยู่กับงานหรือกิจกรรมขององค์กร และความรู้ที่ใช้ในการทำงานจะถูกสร้างขึ้นโดยผู้ปฏิบัติงาน ที่มีการนำเอาความรู้มาสร้างและนำมาใช้กับการทำงาน การใช้ความรู้เพื่อส่งผลต่อผลการดำเนินงานให้องค์กรประสบความสำเร็จนั้น ต้องมีขั้นตอนหรือกระบวนการในการจัดการความรู้ที่เป็นระบบ เพื่อสามารถพัฒนาและเพิ่มพูนศักยภาพของผู้ปฏิบัติงาน นำมาซึ่งการเพิ่มผลผลิต และควมมีประสิทธิภาพ จากการใช้กระบวนการจัดการความรู้ ให้เกิดวิธีการปฏิบัติที่เป็นเลิศ นำมาซึ่งผลของการประสบความสำเร็จของการดำเนินงานในองค์กร (กัลยารัตน์ ชีระชนชัยกุล, 2557) การกำหนดประเด็นสำคัญที่องค์กรต้องทำให้ประสบความสำเร็จ เป็นการกำหนด วัตถุประสงค์ของการจัดการความรู้ เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญที่เกี่ยวข้องกับ การทำให้ลูกค้าหรือผู้ใช้บริการเกิดความประทับใจ การลดระยะเวลาในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือ

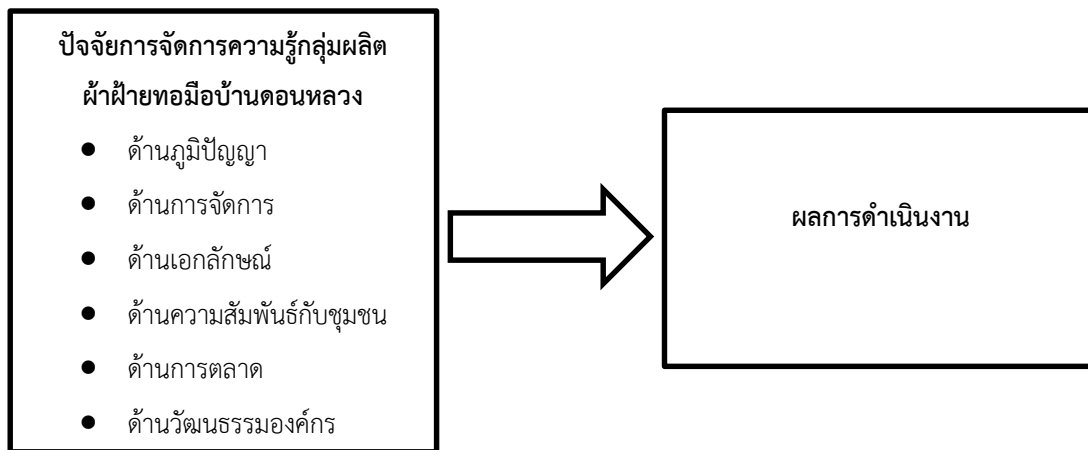

บริการใหม่ ๆ และความเป็นเลิศในการดำเนินงาน (บุญดี บุญญาภิจ, 2548) เช่นเดียวกันผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวงสามารถวัดผลการดำเนินงานได้จาก ความรู้ ความชำนาญในการทอผ้า ผลิตภัณฑ์ได้รับการรับรองมาตรฐาน และได้รับรางวัลอย่างต่อเนื่อง ผลิตภัณฑ์ได้รับการคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ มีการพัฒนารูปแบบ และลดทอนผลิตภัณฑ์ให้ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดมากขึ้น เป็นต้น (มานพ ชุ่มอุ้น 2553 และ สมบัติ สิงขราช, 2553)

จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปตัวแปรเป็นกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยได้ดังนี้คือ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของกลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

ระเบียบวิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้คือ สมาชิกผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือในหมู่บ้านดอนหลวง ส่วนใหญ่เกือบทุกหลังคาเรือนมีการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น วิธีการบริหารจัดการ มีความเป็นเอกลักษณ์ การมีความสัมพันธ์ร่วมกันในชุมชน การใช้ช่องทางทางการตลาด และมีวัฒนธรรมองค์กรเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งในหมู่บ้านดอนหลวงประกอบด้วย 310 ครัวเรือน มีจำนวนประชากรทั้งหมด 811 คน (ประชากรตำบลแม่แรงตามทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 1 มกราคม 2557 จากเทศบาลตำบลแม่แรง www.maerang.go.th) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เก็บข้อมูลจากประชากรทุกครัวเรือน ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์คืนมาทั้งหมด 268 ชุด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ตารางที่ 1 แสดงผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ

ตัวแปร	Factor Loadings	Alpha Coefficient
ปัจจัยด้านภูมิปัญญา (LOC)	0.529 – 0.889	0.606
ปัจจัยด้านการจัดการ (MAN)	0.561 – 0.853	0.610
ปัจจัยด้านเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ (IDE)	0.698 – 0.814	0.617
ปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับชุมชน (REL)	0.604 – 0.777	0.607
ปัจจัยด้านการตลาด (MAR)	0.649 – 0.822	0.605
ปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กร (CUL)	0.630 – 0.831	0.604
ผลการดำเนินงาน (KEY)	0.514 – 0.782	0.601

จากตารางที่ 1 งานวิจัยนี้ใช้เครื่องมือที่สำคัญคือ แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล เพื่อสอบถามระดับความเห็นของสมาชิกผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือในหมู่บ้านดอนหลวงเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อการดำเนินงาน ทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้คือ (1) ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบข้อคำถามว่ามีความถูกต้อง กระชับ เข้าใจง่ายและถูกต้องครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Hair et al., 201) (2) การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม จากการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ อยู่ระหว่าง 0.601 – 0.617 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.60 ตามข้อเสนอของ Nunnally (1978) (3) การหาค่าความตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้เทคนิควิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) อยู่ระหว่าง 0.514 – 0.889 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.4 แสดงให้เห็นได้ว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและมีความตรงเป็นที่ยอมรับได้ สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Nunnally และ Bernstein (1994)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพรรณนาเพื่อหา ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการใช้สถิติ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ทดสอบ 6 สมมติฐาน จากสมการดังต่อไปนี้

$$\text{สมการที่ 1: KEY} = \alpha_{01} + \beta_1 \text{LOC} + \epsilon_1$$

$$\text{สมการที่ 2: KEY} = \alpha_{02} + \beta_2 \text{MAN} + \epsilon_2$$

$$\text{สมการที่ 3: KEY} = \alpha_{03} + \beta_3 \text{IDE} + \epsilon_3$$

$$\text{สมการที่ 4: KEY} = \alpha_{04} + \beta_4 \text{REL} + \epsilon_4$$

$$\text{สมการที่ 5: KEY} = \alpha_{05} + \beta_5 \text{MAR} + \epsilon_5$$

$$\text{สมการที่ 6: KEY} = \alpha_{06} + \beta_6 \text{CUL} + \epsilon_6$$

ผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 268 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ส่วนมากมีอายุอยู่ระหว่าง 51 – 60 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา มีอาชีพทอผ้าหรือตัดเย็บ และส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยอยู่ระหว่าง 10,001 – 15,000 บาทต่อเดือน

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสหสัมพันธ์ของทุกตัวแปร

ตัวแปร	ภูมิปัญญา	การบริหารจัดการ	เอกลักษณ์	ความสัมพันธ์กับชุมชน	การตลาด	วัฒนธรรมองค์กร	ความสำเร็จ
Mean	4.087	3.921	4.239	4.215	4.124	4.171	4.148
S.D.	0.484	0.427	0.477	0.366	0.444	0.501	0.404
ภูมิปัญญา							
การบริหาร	.394**						
เอกลักษณ์	.326**	.212**					
ความสัมพันธ์	.285**	.276**	.348**				
การตลาด	.235**	.192**	.248**	.295**			
วัฒนธรรม	.290**	.195*	.172*	.265**	.450**		
ความสำเร็จ	.200**	.149*	.269**	.205**	.258**	.150*	

*** $p < .01$, ** $p < .05$, * $p < .10$

จากตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสหสัมพันธ์ของทุกตัวแปร การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) พบว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ ระดับ 0.05 และ 0.10 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคู่ตัวแปร อยู่ในระหว่าง 0.149 – 0.450 ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าต่ำกว่า 0.8 แสดงว่าไม่พบปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเอง สอดคล้องกับ Hair, Black และ Anderson (2010) ได้กล่าวไว้ว่า ไม่มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างคู่ตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำกว่า 0.8

ตารางที่ 3 แสดงผลการทดสอบสมมุติฐาน

ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม
	ความสำเร็จ (KEY)

	สมมติฐาน 1 – 6	
ภูมิปัญญาท้องถิ่น (LOC)	.300*** (.072)	
การบริหารจัดการ (MAN)	.267*** (.064)	ตาราง
เอกลักษณ์ (IDE)	.290*** (.070)	ที่ 3 แสดงผลการ
ความสัมพันธ์กับชุมชน (REL)	.226*** (.054)	วิเคราะห์การ
การตลาด (MAR)	.271*** (.065)	ถ ด ถ อ ย แ บ บ
วัฒนธรรมองค์กร (CUL)	.313*** (.075)	พ หุ คู ณ
Adjusted R ²	.069	(Multiple
Maximum VIF	1.000	Regression
		Analysis) เพื่อ
		ท ด ส อ บ
		สมมติฐานปัจจัย
		การจัดการความรู้
		ด้านภูมิปัญญา

* $p < .10$, ** $p < .05$, *** $p < .01$, ^a Beta coefficients with standard errors in parenthesis

ด้านการจัดการ ด้านเอกลักษณ์ ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ด้านการตลาดและด้านวัฒนธรรมองค์กร ที่ส่งผลกระทบต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง (H1: $\beta_1 = 0.300$ ที่ระดับนัยสำคัญ $p < 0.01$), ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านการบริหารจัดการ ส่งผลเชิงบวกต่อผลในการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง (H2: $\beta_2 = 0.267$ ที่ระดับนัยสำคัญ $p < 0.01$), ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านเอกลักษณ์ผลิตภัณฑ์ ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง (H3: $\beta_3 = 0.290$ ที่ระดับนัยสำคัญ $p < 0.01$), ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง (H4: $\beta_4 = 0.226$ ที่ระดับนัยสำคัญ $p < 0.01$), ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านการตลาด ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง (H5: $\beta_5 = 0.271$ ที่ระดับนัยสำคัญ $p < 0.01$) และปัจจัยการจัดการความรู้ด้านวัฒนธรรมองค์กร ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง (H5: $\beta_5 = 0.313$ ที่ระดับนัยสำคัญ $p < 0.01$)

อภิปรายผล

1. ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ดังนั้นจึงสนับสนุน สมมติฐานที่ 1 คือ ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นความรู้เป็นสิ่งที่ผูกพันอยู่กับงานหรือกิจกรรมของแต่ละบุคคลใน

องค์การ ซึ่งความรู้ที่ใช้ในการทำงานจะถูกสร้างขึ้นโดยผู้ปฏิบัติงาน ที่มีการนำเอาความรู้สร้างและนำมาใช้กับการทำงาน ซึ่งตรงกับสำนักพัฒนาเกษตรกร กรมส่งเสริมการเกษตร (2553) ที่กล่าวไว้ว่า ภูมิปัญญาเป็นจุดเริ่มต้นของการประกอบอาชีพ และเป็นพื้นฐานของการพัฒนา ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาที่นำไปสู่การพึ่งพาตนเอง การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ตลอดจน การพัฒนาที่เกิดจากบูรณาการองค์ความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาเดิมกับความรู้ที่เป็นสากล เพื่อให้เกิดเป็นความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาใหม่นำมาซึ่งการพัฒนาผลการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จได้ในยุคปัจจุบัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกียรติกาญจน์ จันทนะภัก และ สุมนต์ สกลไชย (2557) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกลุ่มสตรีและความเป็นไปได้ในการพัฒนาสตรี เทศบาลเมืองหนองสำโรง จังหวัดอุดรธานี พบปัจจัยด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพสตรี เช่นเดียวกับ กนกพร ฉิมพลี (2555) ได้ศึกษารูปแบบการจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นของหัตถกรรมเครื่องจักสานวิสาหกิจชุมชนจังหวัดนครราชสีมา พบว่า ความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นความรู้และประสบการณ์ที่ได้มีการถ่ายทอดเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมสืบต่อกันมาสู่ลูกหลาน ทำให้การจัดการความรู้ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านหัตถกรรมเครื่องจักสานประสบความสำเร็จ

2. ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านการบริหารจัดการ ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอบ้านดอนหลวง ดังนั้นจึงสนับสนุน สมมุติฐานที่ 2 เนื่องด้วย การจัดการ เป็นวิธีในการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จโดยอาศัยทรัพยากรพื้นฐานทางการบริหาร ได้แก่ ทรัพยากรมนุษย์ เงินวัตถุดิบ และวัสดุอุปกรณ์ มาเป็นปัจจัยในการเอื้ออำนวยให้เกิดความสะดวกในการดำเนินงานของกลุ่ม ตามที่ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารจัดการเป็นการดำเนินงานขององค์กรที่ต้องมีคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมกันปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยนำปัจจัยทางการบริหารจัดการ ได้แก่ บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และการจัดการ มาใช้อย่างเป็นกระบวนการโดยผ่านหน้าที่หลัก คือ การวางแผน การจัดองค์การ การเป็นผู้นำ และการควบคุมให้การทำงานบรรลุเป้าหมายร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ สาคร สุขศรีวงศ์ (2551) ที่ได้ให้แนวคิดทางด้านการจัดการไว้ว่า การจัดการเป็นการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ขององค์กรผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ทางการจัดการ รวมถึงหลัก 4 ประการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การขึ้นนำและการควบคุม การจัดการ คือ รูปแบบของบทบาทและความสำคัญของการบริหารกลุ่มให้ ประสบความสำเร็จ ซึ่งถือได้ว่า ความท้าทายอย่างหนึ่งของผู้บริหาร ที่จะต้อง บริหารจัดการ ภายใต้การแข่งขันอย่างเข้มข้นในแต่ละอุตสาหกรรม ดังนั้น ความสามัคคี ความร่วมมือร่วมใจ ตลอดจนการประสานความคิดที่มีแตกต่างจากบุคลากรในทีมงานให้เป็นความเห็นของกลุ่มโดยไม่เกิดความแตกแยกจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการที่จะนำไปสู่เป้าหมายขององค์กร เช่นเดียวกับกับ Rule และ Byars (2002) และจากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยานยนต์ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกของ วัฒนพล บัวเปลี่ยนสี (2557) พบว่า ปัจจัยด้านการบริหารจัดการที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ด้านพนักงานและการวางแผน โดยจะส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการของผู้ประกอบการ ทำให้บริษัทสามารถลดต้นทุน และมีอัตราการเจริญเติบโตสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิภาภรณ์ จงวุฒิเวศย์, รั้งสรรค์ สิงห์เลิศ และสมสงวน ปัสสาโก (2553) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจชุมชน ในอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พบปัจจัยทางด้านการจัดการส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงาน เช่นกัน กับกลุ่มผ้าฝ้ายทอมือที่มีการเปิดโอกาสให้สมาชิกและ

คณะกรรมการได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน มีการบริหารและจัดการอย่างถูกต้องและมีระบบตามแผนที่ได้วางเอาไว้ เนื่องจากการดำเนินงานของกลุ่มที่มีสมาชิกทุกคนร่วมกันเป็นเจ้าของ ก่อให้สมาชิกทุกคนได้เกิดความรู้สึกในการเป็นเจ้าของธุรกิจชุมชนร่วมกัน ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จของผลการดำเนินงานซึ่งสอดคล้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กล่าวมา

3. ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านเอกลักษณ์ผลิตภัณฑ์ ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ดังนั้นจึงสนับสนุน สมมุติฐานที่ 3 คือความเป็นเอกลักษณ์เป็นความสำเร็จ และจุดเด่นที่สะท้อนให้เห็นเป็นลักษณะโดดเด่นเป็นหนึ่งในของชุมชน จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของคนในท้องถิ่นหรือชุมชนที่สามารถทำให้เกิดการพัฒนาสิ่งที่จะถือได้ว่าเป็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับตนเองหรือกลุ่มคนในชุมชนนั้น ซึ่งการพัฒนาทางด้านต่าง ๆ จะมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีคุณค่า เกิดการสร้างมรดกทางสังคมที่ดีงาม การรวมกลุ่มดำเนินงานร่วมกันของคนในชุมชนจะมีการแสดงพฤติกรรมออกมาทางความคิด ประสบการณ์ที่มีความแตกต่างกัน เมื่อคนมารวมกลุ่มกันก็จะเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ จึงเกิดเป็น เอกลักษณ์ที่สำคัญของชุมชนขึ้น (โกวิทย์ พวงงาม, 2553) เช่นเดียวกันกับงานวิจัยของ ชมภาวี ชมพูรัตน์ (2549) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความเข้มแข็งของกลุ่มอาชีพในจังหวัดเชียงใหม่ โดยศึกษาปัจจัยกระบวนการและผลผลิตของกลุ่มแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร กลุ่มผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย ผลการศึกษาพบว่า แต่ละกลุ่มจะมีบริบทและปัจจัยการดำเนินงานทางด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน อาทิ การใช้ทรัพยากรทุนทางสังคมและภูมิปัญญาของชุมชน เป็นต้น มองเห็นได้ว่ากลุ่มจะดำเนินงานอยู่ได้ กลุ่มมีการสร้างเอกลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่ม กระบวนการทางสังคมและกระบวนการจัดการ ที่มีการพัฒนากลุ่มให้มีศักยภาพ นำมาซึ่งการประสบความสำเร็จในการทำงาน

4. ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ดังนั้นจึงสนับสนุน สมมุติฐานที่ 4 คือจะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์กับชุมชน เป็นลักษณะของการเข้าร่วมกันทำกิจกรรมในกลุ่มต่าง ๆ จะทำให้บุคคลผู้เข้ามาเป็นสมาชิก ได้มีประสบการณ์ทางด้านสังคมได้เรียนรู้ พบปะผู้คน รู้จักปรับตัวเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเองและสามารถสร้างประโยชน์ให้เกิดแก่ชุมชนได้ โดยเฉพาะกลุ่มอาชีพ เป็นการรวมกลุ่มเพื่อส่งเสริมให้เกิดรายได้ที่เพิ่มขึ้น และยังเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน การส่งเสริมการรวมกลุ่มเป็นพื้นฐานของการเสริมสร้างกลุ่มและเครือข่ายไว้ โดยจะมีการจัดตั้งกลุ่ม มีการค้นหาตัวผู้นำ การหาความต้องการของแต่ละบุคคลเพื่อนำมากำหนดความต้องการของกลุ่ม การเข้าร่วมกลุ่มด้วยความสมัครใจ จะทำให้เกิดความซื่อสัตย์และความภักดีต่อกลุ่ม สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐ อมรภิญโญ (2556) ศึกษารูปแบบการประสบความสำเร็จที่ยั่งยืนของผู้ประกอบการรายย่อย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ประเทศไทย พบว่าผู้ประกอบการรายย่อยในชุมชนควรมีการรวมตัวกันเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน มีการพึ่งพากันในชุมชน แลกเปลี่ยน เรียนรู้และแก้ปัญหาาร่วมกัน ก่อให้เกิดการรวมตัวกันทางด้านเศรษฐกิจในชุมชน (Galindo, 2002) และ Nhantumbo (2001) พบการมีความสัมพันธ์ที่ดีจากคนในชุมชนจะทำให้เกิดรูปแบบการจัดการ ที่เหมาะสมในการดำเนินธุรกิจในระยะยาวนำมาซึ่งความสำเร็จในการดำเนินงาน

5. ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านการตลาด ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง จึงสนับสนุน สมมุติฐานที่ 5 เนื่องจากการตลาดเป็นกระบวนการทางสังคมและการจัดการ ที่ให้

ความสำคัญกับการเสนอความจำเป็นและความต้องการให้กับกลุ่มบุคคลและกลุ่มต่าง ๆ โดยอาศัยการสร้างสรรค์และการแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์และคุณค่ากับผู้อื่น การศึกษาทางด้านการตลาดที่ส่งผลต่อการดำเนินงาน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุภาภรณ์ ฤงจันทร์ (2557) ได้ศึกษากลยุทธ์การตลาดที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานธุรกิจของผู้ประกอบการ พบปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อการค้าปลีก ด้านราคา และภาพลักษณ์ของธุรกิจเป็นจุดเด่นที่สำคัญของธุรกิจมากที่สุด การวางแผนกลยุทธ์ของผู้ประกอบการ มีหลักเกณฑ์ในการแบ่งสินค้าและแบ่งกลุ่มลูกค้าตามลักษณะการใช้งาน มีการกำหนดตำแหน่งผลิตภัณฑ์ตามระดับคุณภาพ และมีการกำหนดราคาที่เหมาะสม โดยผู้บริโภคมีความรู้สึกคุ้มค่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานธุรกิจ เรียงตามลำดับ ได้แก่ ปัจจัยด้านราคา ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายและด้านการส่งเสริมการตลาด

6. ปัจจัยการจัดการความรู้ด้านวัฒนธรรมองค์กร ส่งผลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง จึงสนับสนุน สมมุติฐานที่ 6 คือ เนื่องจากว่า วัฒนธรรมองค์กรมักจะเชื่อมโยงกับพฤติกรรมองค์กร กระบวนการทำงานในองค์กร หรือ ความเป็นผู้นำในองค์กร วัฒนธรรมองค์กรเป็นเอกลักษณ์ที่แสดงออกถึงความเป็นตัวตนขององค์กร เพื่อนำพาองค์กรไปสู่เป้าหมาย ซึ่งองค์กรในปัจจุบันควรให้ความสำคัญต่อกระบวนการหล่อหลอมให้พนักงานทุกคนเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร โดยยึดหลักการนำวัฒนธรรมองค์กร มาเป็นแรงขับเคลื่อน วัฒนธรรมแต่ละแบบสามารถสร้างความสำเร็จให้แก่องค์กรได้ทั้งสิ้น วัฒนธรรมองค์กรคือ สิ่งที่หล่อหลอมให้คนในองค์กรมีและเข้าใจกฎกติกาในการอยู่ร่วมกัน ทำหน้าที่หลอมให้คนในองค์กรมีความเชื่อและพฤติกรรม ไปในทิศทางเดียวกัน วัฒนธรรมทำให้คนในองค์กรอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และลดความขัดแย้ง ซึ่งสอดคล้องกับ ฉัตรภา โพธิ์พุ่ม (2557) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารงานขององค์กรพบวัฒนธรรมองค์กร ถือเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารงาน นอกจากนั้นแล้ว ยังประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล ในด้านตามตำแหน่งวิชาชีพ ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ด้านการบังคับบัญชาและอำนาจการตัดสินใจ ด้านโครงสร้างองค์กร ด้านภาวะผู้นำ และด้านบริหารทรัพยากรบุคคล ในขณะที่ สุดารัตน์ โยธาภิบาล (2554) ได้ทำการศึกษาวัฒนธรรมองค์กรกับผลสัมฤทธิ์การดำเนินงาน เพื่อศึกษาระดับวัฒนธรรมองค์กร ระดับผลสัมฤทธิ์การดำเนินงาน และเพื่อศึกษาความเชื่อมโยงของวัฒนธรรมองค์กรกับผลสัมฤทธิ์การดำเนินงาน ผลการวิจัยพบว่า วัฒนธรรมองค์กรมีความเชื่อมโยงกับผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงาน แสดงให้เห็นว่า วัฒนธรรมขององค์กรมีส่วนทำให้ผลการดำเนินงานขององค์กรประสบความสำเร็จ

การนำไปใช้ประโยชน์

1. ผลของการศึกษาครั้งนี้จะทำให้ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวงทราบว่าการจัดการความรู้ทางด้านต่าง ๆ ที่ได้ดำเนินการร่วมกันอยู่ส่งผลให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จ ซึ่งสามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในการพัฒนา ส่งเสริมการจัดการความรู้ให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องต่อไปอันจะนำมาซึ่งความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืนได้
2. ผลการศึกษาสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาการใช้ปัจจัยการจัดการความรู้ให้องค์กรมีผลการดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จ ในอาชีพและชุมชนอื่น ๆ ได้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานส่วนท้องถิ่น ควรตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการความรู้ โดยกำหนดประเด็นของการจัดการความรู้เป็นกลยุทธ์ของการขับเคลื่อนการดำเนินงานของแต่ละชุมชนท้องถิ่น เพื่อให้เกิดการพัฒนาผลการดำเนินงาน ให้เกิดความยั่งยืนต่อไป

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถใช้ข้อมูลปัจจัยการจัดการความรู้ กำหนดเป็นเป้าหมาย ทิศทาง แนวทาง ในการวางแผนการดำเนินงานให้กับกลุ่มอาชีพในชุมชนท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร

1. ผู้บริหารหน่วยงาน หรือผู้นำชุมชน สามารถนำข้อมูลปัจจัยการจัดการความรู้ ไปตัดสินใจในการบริหารงานด้านต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของชุมชน

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นำผลของการศึกษาข้อมูลปัจจัยการจัดการความรู้ ไปเป็นแนวทางในการวางแผน ปรับปรุง แก้ไข ตลอดจนส่งเสริม เพื่อพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและพัฒนาอาชีพสำหรับชุมชนอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การให้ความสำคัญกับการศึกษาถึงปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่สามารถนำไปสู่การดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จได้มากยิ่งขึ้น สอดรับกับนโยบายของรัฐบาลในการเป็นประเทศไทย 4.0 เป็นประเด็นที่น่าสนใจสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป

2. การวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยขอแนะนำว่าควรมีการดำเนินงานวิจัยในลักษณะที่จะสามารถส่งเสริมผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายทอมือให้เป็น กลุ่มผู้ประกอบการที่มีศักยภาพสูง (Smart Enterprise) เพื่อตอบสนองนโยบายประเทศไทย 4.0

3. หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความร่วมมือกันในการค้นหาวิธีในการส่งเสริมและชักจูงคนรุ่นใหม่ ให้หันมาให้ความสนใจในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาการทอผ้าด้วยมือ เพื่อสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีคุณค่าให้คงอยู่ อย่างยั่งยืนต่อไป

รายการอ้างอิง

- กนกพร ฉิมพลี. (2555). *รูปแบบการจัดการความรู้มีปัญญาท้องถิ่นด้านหัตถกรรมเครื่องจักสาน: กรณีศึกษา วิสาหกิจชุมชน จังหวัดนครราชสีมา*. (ดุษฎีนิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคมและการจัดการสิ่งแวดล้อม, คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์).
- กัลยารัตน์ ธีระชนชัยกุล. (2557). การจัดการความรู้ ปัจจัยสู่ความสำเร็จ. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 5 (ฉบับพิเศษ), 134 -144.
- เก็จกาญจน์ จันทนะภัก และ สุมนต์ สกลไชย. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกลุ่มสตรีและความ เป็นไปได้ในการพัฒนาสตรี เทศบาลเมืองหนองสำโรง จังหวัดอุดรธานี. *Nong khai campus International Conference*, 2, 179-182.
- โกวิทย์ พวงงาม. (2553). *การจัดการตนเองของชุมชนและท้องถิ่น*. บพิธการพิมพ์. กรุงเทพมหานคร. โครงการ พัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้ภูมิปัญญาล้านนาเชิงหัตถกรรม. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สืบค้นจาก [http:// www.handicrafttourism.com](http://www.handicrafttourism.com).

ฉัตรดา โพธิ์พุ่ม. (2557) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารงานของโรงพยาบาลบ้านแพ้ว (องค์การมหาชน).

วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย, 20 (2), 112 – 123.

ชมภาริ ชมภูรัตน์. (2549). ปัจจัยที่มีผลต่อความเข้มแข็งของกลุ่มอาชีพในจังหวัดเชียงใหม่. *วารสารมนุษยศาสตร์, 7*

(2), 83 - 102.

ณัฐ อมรภิญโญ. (2556). รูปแบบการประสบความสำเร็จที่ยั่งยืนของผู้ประกอบการรายย่อย ในภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ประเทศไทย. วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี. 9 (3), 57 – 66.

ณัฐพล บัวเปลี่ยนสี. (2557). *ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม*

ยานยนต์ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออก. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์ จังหวัดฉะเชิงเทรา.

เทศบาลตำบลแม่แรง. สืบค้นจาก <http://www.maerang.go.th/index.php>.

ธนพร มั่นขจรพงษ์ และ ศานิต เก้าเอี้ยน. (2555). *การประเมินผลการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มเฟอร์นิเจอร์*

ไม้ไผ่ บ้านดอนชาด อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดดุษุบลราชธานี. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธนากร สังเขป. (2552). *เอกสารคำสอนรายวิชาวิถีไทย. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏ*

ลำปาง.

ธเนศ ศรีวิชัยลำพันธ์. (2553). *บทปริทัศน์การจัดการความรู้เพื่อพัฒนาธุรกิจชุมชนในผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายทอมือ.*

กรณีศึกษา กลุ่มผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอลำปาง จังหวัดลำปาง.

นิภาภรณ์ จงวุฒิเวศย์, รังสรรค์ สิงห์เลิศ และสมสงวน ปัสสาโก. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการ

ดำเนินงานของธุรกิจชุมชน ในอำเภอลำปาง จังหวัดร้อยเอ็ด. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

4 (2), 103 – 111.

เนตร์พัฒนา ยาวีราช. (2550). *การจัดการสำนักงาน. บริษัทโรงพิมพ์ บริษัท เซ็นทรัล เอ็กเพรส จำกัด.*

กรุงเทพมหานคร.

บุญทวรรณ วิงวอน. (2550). *การจัดการเชิงกลยุทธ์. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.*

บุญดี บุญญากิจ และคณะ. 2548. *การจัดการความรู้ จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. (พิมพ์ครั้งที่ 2).*

สำนักพิมพ์จิรวัดน์ เอ็กเพรส.

บุญอนันต์ พินัยทรัพย์. (2552). องค์การกับการจัดการความรู้ ศึกษาองค์การที่ประสบความสำเร็จ

ในภาคธุรกิจ. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์, 49, (1 พิเศษ/2552), 127-156.

พรรัตน์ รัตนศิริวงศ์. (2551). *แนวคิดวัฒนธรรมองค์กร. ศูนย์บำบัดรักษาเยาเสพติดสงขลา. สืบค้นจาก*

<https://www.sdte.go.th/upload/forum/think.doc>.

มานพ ชุ่มอุ่น. (2553). การจัดการความรู้เพื่อพัฒนาธุรกิจชุมชนในผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายทอมือ กรณีศึกษา กลุ่มผ้าฝ้าย

ทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอลำปาง จังหวัดลำปาง. วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่, 13(2),

155 – 167.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2548). *การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ และ*

- หน่วยงานของรัฐ. สำนักพิมพ์นิติธรรม. กรุงเทพมหานคร.
- สมบัติ สิงฆราช (2553). *การพัฒนากระบวนการผลิตของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ กรณีศึกษา กลุ่มผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอบ้านฝาง จังหวัดลำพูน*. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่และสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ. งบประมาณแผ่นดินปี 2553.
- สาคร สุขศรีวงศ์. (2551). *การจัดการ จากมุมมองนักบริหาร*. จี.พี.ไซเบอร์พริ้นท์. กรุงเทพมหานคร.
- สำนักพัฒนาเกษตรกร (2553). *ภูมิปัญญาท้องถิ่น*. กรมส่งเสริมการเกษตร. สืบค้นจาก <http://www.farmdev.doae.go.th/Local-knowledge.html>.
- สุรัตน์ โยธาภิบาล. (2554). *วัฒนธรรมองค์การกับผลสัมฤทธิ์การดำเนินงาน อำเภอมือง จังหวัดนครปฐม*. *วารสารวิทยบริการ*, 22 (2), พฤษภาคม – สิงหาคม 2554.
- สุภาภรณ์ ถุงจันทร์. (2557). *กลยุทธ์การตลาดที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานธุรกิจของผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ในจังหวัดลำปาง*. *การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยเนชั่น*. การพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น จังหวัดลำปาง.
- อภิชาติ ใจอารีย์. (2557). *รูปแบบการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นการแปรรูปหน่อไม้ของชุมชนบ้านพุเตย จังหวัดกาญจนบุรี*. *วารสารการเมืองการปกครอง*, 4(2), 241-258.
- อริยชยา อุดลย์เดช และ พรรณนา ไวกุล. (2555). *ความสำเร็จของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มเพาะเห็ดบ้านช่องโค้งเรื่องตำบลวังกาใหญ่ อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดนครราชสีมา*. *การประชุมวิชาการแห่งชาติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ครั้งที่ 9*, 2087-2094.
- Byukusenge, Munene, & Orobia. (2016). Knowledge management and business performance: Mediating effect of innovation. *Journal of Business and Management Sciences*, 4(4), 82-92.
- Cronbach, Lee. J. (1990). *Essentials of Psychology Testing*. 5th ed. New York : Harper Collins Publishers Inc.
- Desouza, K. C. & Awazu, Y. (2006). Knowledge management at SMEs: Five peculiarities. *Journal of Knowledge Management*, 10 (1), 32-43.
- Fafchamps, M. & Minten, B. (2002). *Returns to Social Network Capital Among Traders*. Oxford Economic Papers, 54:173-206.
- Galindo, Jose. (2002). Applying fuzzy databases and FSQL to the management of rural accommodation. *Tourism Management*, 23(6), 623-629.
- Gruber, H.G. (2000). Does organizational culture affect the sharing of knowledge? The case of department in High-Technology Company. *A thesis submitted to the Faculty of Graduate Studies and Research in partial fulfillment of the requirements for the Degree of Master of Management Studies*. Carleton University Ottawa. Ontario.

- Ha, Lo, & Wang. (2016). Relationship between knowledge management and organizational performance: A test on SMEs in Malaysia. *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 224 (2016), 184-189
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J. & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate data analysis: A global perspective*. New Jersey. Pearson Publishing.
- Hlupic, V., A. Pouloudi, & G. Rzevski. (2002). Towards an integrated approach to knowledge management: hard, soft and abstract issues. *Knowledge and Process Management*, 9 (2), 90-102.
- Jennex, M. E. (2007). *Knowledge management in modern organizations*. United Kingdom: San Diego University. USA.
- Kotler, P., & Armstrong, G. (2004). *Principles of marketing (10th ed.)*. Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.obg
- K.Y. Wong. (2005). Critical success factors for implementing knowledge management in small and medium enterprises. *Industrial Management and Data Systems*, 105(3), 261-279. ed.,Irvin/Mcgraw-Hill, USA.
- landoli, L. & Zollo, G. (2007). Organizational cognition and learning. Building Systems for the learning organization. *Information Science Publishing*, New York.
- Lin, N. (2001a) *Social Capital: A theory of structure and action*. London and New York. Cambridge University Press.
- Lin, N. (2001b, June) Social capital: Social networks, civic engagement or trust?. *Hong Kong Journal of Sociology*. (2), 1 -38.
- Nhantumbo, I. (2001). Goal programming: Application in the management of the Miombo Woodland in Mozambique. *European Journal of Operation research*, 133(2), 310-322
- Nunnally, J.C. (1978). *Psychometric Theory*. 2nd ed. New York: McGraw-Hill.
- Nunnally, J.C. & Bernstein, I.H. (1994). *Psychometric Theory*. 3rd ed. New York: McGraw-Hill
- OECD. (1996). *Employment and growth in the knowledge-based economy*. Paris: Organization for Economic Co-operation and Development.
- Omerzel, D.G. & Antoncic, B. (2008). Critical entrepreneur knowledge dimensions for the SMEs performance. *Industrial Management and Data Systems*, 108(9), 1182-1199.
- Price Waterhouse change integration team. (1996). *The paradox principles*. Chicago. Irwin.
- Rule, L & Byars, L. (2002). *Management: Skill and Application, (10th ed.)*,Irvin/Mcgraw-Hill, USA.

-
- Toften, K. & S.O. Olsen. (2003). Export market information use, organizational knowledge and firm performance: a conceptual framework. *International Marketing Review*, 20 (1), 95-110.
- Zhang, X. F. (2006). Information uncertainty and stock returns. *Journal of Finance*, 61(1), 105-136.